

Efter debatten i dag må jeg desværre konstatere, at mange af disse kritikere faktisk har meget ret.

Det startede ellers så flot med, at Enhedslisten satte et langtrækkende tema på dagsordenen, for forespørgslen lød således:

»Hvad kan regeringen oplyse om målsætningen for udviklingen af det danske velfærdssamfund?«

Endelig synes man at have fået et bredt tema på dagsordenen, som rækker ud i fremtiden.

Men hvad sker der så? Der sker det, at vi får en mellemting mellem en velfærdsdiskussion og en socialpolitisk diskussion. Men vi får ikke de lange linier præciseret, vi får ikke den langsigtede diskussion, og det synes jeg er ærgerligt, for hvad burde man kunne forvente af politikere, ud over at de håndterer dagens problemer? Man burde vel kunne forvente, at de ikke blot udelukkende forholder sig til det, der skete i går, men også tør se ind i morgendagens verden og tør forberede, hvad det er, der skal til for at løse de problemer og imødekomme de udfordringer, som venter om hjørnet.

Det kan godt være, at fru Mimi Jakobsen ikke kan bruge rapporter og fremskrivninger og tal og al den slags til ret meget. Det kan også være meget kedeligt, og man skal heller ikke forfalde til alene at svinge rundt i fremskrivninger; det er jeg enig i; men efter min mening har vi, jeg havde nær sagt – med formandens tilladelse – en forbandet pligt til også at forholde os til, hvad det er for en udvikling, der er i gang. Og dér er det jo altså sådan, at den udvikling, der er i gang i dag, og som har været det i de seneste årtier, går ud på, at man under overenskomstforhandlingerne driver arbejdstiden nedad, og at vi her i Folketinget og ude i kommunerne tvinger det offentlige serviceniveau opad.

Det er simpelt hen bare det, man har forholdt sig til i Finansministeriets budgetredegørelse fra 1996, og man har så sagt, hvad der vil ske, hvis udviklingen fortsætter uændret, for vi ved jo, at befolkningstallet vil ændre sig, og at befolkningens demografiske sammensætning vil ændre sig: at der bliver født få børn, og at de ældre bliver ældre. Det ved vi; det er uafvendeligt.

Og hvad stiller vi så op med dét? Hvad er det, vi så vil? Vil vi bare have, at det bliver finansieret via skattestigninger eller ved fornyet gældsstiftelse?

Det er jo dog nogle ganske afgørende spørgsmål at få svar på, og derfor ærgrer det mig, at statsministeren kryber uden om dem og kryber i

skjul i ly af, at debatten i dag efterhånden har udviklet sig til mere at blive en socialpolitisk debat uden særlig meget konkret kød på. Og det ærgrer mig, at vi ikke får at vide, hvilken strategi regeringen vælger, for det betyder jo noget for, hvilke forslag vi kan forvente fra regeringens side. Jeg synes, det er trist, og jeg synes, det er ærgerligt.

Socialministeren prøvede i sit afsluttende indlæg at tage handsken en lille smule op ved at spørge: Hvor er Det Konservative Folkepartis forslag? Og derfor vil jeg gerne helt personligt sørge for, at socialministeren får vores udspil overbragt.

Det ene hedder »Vækst og velstand«, og det andet hedder »Balance '97«, og vi har flere. Vi har forslag til en bistandsreform, og vi har et velfærdsoplæg. Vi har faktisk prøvet at tage udfordringerne op.

Det kan godt være, at det ikke kan bruges alt sammen; det skal jeg da ikke stå her og påstå at det kan; men vi har forsøgt at forholde os til de udviklingstendenser, som vi ved ligger i kortene.

Vi har i dag fået konstateret, at der er bred enighed – ikke fuldstændig enighed, men bred enighed – om, hvilke forventninger vi stiller til velfærdssamfundet, hvilke forventninger vi har om, hvad velfærdssamfundet skal kunne yde os, og hvilke goder vi gerne vil dele ud af. Og det er glædeligt at høre, at der også er bred enighed om, at vi skal have større fleksibilitet på seniorområdet, for hele den debat, der udspandt sig på baggrund af det radikale indlæg, synes jeg var god og fremadrettet. Men vi mangler en diskussion om, hvordan vi så skaber mulighederne.

Jeg er enig i, at vi skal have høje ambitioner, at vi skal sige, at vi også vil have velfærdsmuligheder i det nye årtusinde, men vi er også nødt til at forholde os til, hvordan vi så skaber forudsætningerne, og her er det jo, at en række økonomer og analytikere peger på, at der altså er nogle massive problemer, som regeringen undervurderer og slet ikke forholder sig til, selv om de ligger lige om hjørnet.

Vismændene har f.eks. for nylig, i november måned, peget på, at det solide overskud på betalingsbalancen vil blive stærkt reduceret i 1997 for helt at forsvinde i 1998, alene fordi energiindtægterne fra oliesøen fader ud. Alene dét vil give os problemer inden for blot 2 år! Men vi har ikke fået noget bud fra regeringen, og sådan kunne jeg blive ved.